

Istennél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten. (Zsoltár 62,8)

Mt 11,7-19

Amikor azok elindultak, Jézus beszélni kezdett a sokaságnak Jánosról: Miért mentetek ki a pusztába? Szélingatta nádszálat látni? Ugyan miért mentetek ki? Finom ruhába öltözött embert látni? Hiszen akik finom ruhákat viselnek, azok a királyok palotáiban vannak. Ugyan miért mentetek ki? Prófétát látni? Bizony mondom nektek, még prófétánál is nagyobbat. Ő az, akiről meg van írva: „Íme, én elküldöm előtted követemet, aki elkészíti előtted az utat.” Bizony mondom nektek: az asszonytól születettek között nincs nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki a legkisebb a mennyek országában, nagyobb nála. Keresztelő János napjaitól mostanáig a mennyek országa erőszakot szenved, és az erőszakosok igyekeznek hatalmukba keríteni. Mert valamennyi próféta és a törvény is Jánosig prófétált. És ha el akarjátok fogadni, ő maga Illés, akinek el kellett jönnie. Akinek van füle, hallja!

De mihez hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonló a piacon ülő gyermekekhez, akik ezt kiáltják a többieknek: Zenéltünk nektek, és nem táncoltatok; siratót mondtunk, és nem gyászoltatok. Mert eljött János, aki nem eszik, és nem is iszik, és ezt mondják: Ördög van benne! Eljött az Emberfia, aki eszik és iszik, és ezt mondják: Íme, falánk és részeges, vámszedők és bűnösök barátja! De cselekedetei által nyert igazolást a bölcsesség.

János és Jézus nagyon különböző emberek voltak. Viszont a különbözőségük ellenére sok dolog összekötötte őket. A legfontosabb ezek közül az, hogy mind a ketten az Isten országának győzelméért küzdöttek.

Ami nem őket, hanem inkább a kortársaikat kötötte össze, az az, hogy egyikőjükre sem akartak hallgatni. Jánosra azért nem, mert aszkéta volt, Jézusra azért nem, mert ő meg nem volt aszkéta. Bármilyen módon is hívogatta ezeket az embereket Isten, semmire sem hallgattak. Pont úgy, mint a gyerekek Jézus példájában, akiket semmilyen játékba nem lehet bevonni...

Ma is, minket is sokféle módon hívogat az Isten. Krisztus követői nagyon sokfélék lehetnek. Fiatalok és öregek, okosak és buták, bőruk színe, a nemük és a családi állapotuk is különböző, akárcsak a társadalmi státuszuk, vagy az államforma, amiben élnek.

Hoztam pár képet egy indidai papról, aki jezsuiták templomában az Ars Sacra (azaz szent művészet) fesztivál keretében egy – az indiai szakrális táncok motívumaiból felépített liturgiát táncolt végig.

Ez sokaknál nagyon kiverte a biztosítékot, akik egy hagyományos misére tértek be a templomba... Sokfélék, és igen különbözőek vagyunk. Ez a gazdagságunk is. Ami összeköt minket, az a Mennyek országának a polgársága. S míg Jézus kortársai Isten küldötteire mind nemet mondtak, mert valamiképpen kilógtak az elvárásokból, viselkedésükkel, és mondandójukkal, a megfelelő magatartás ennek pont az ellenkezője lenne: ha tudnánk minden keresztényt – a különbözőségeink ellenére – befogadni.

Akarom-e meghallani az Isten hozzám szóló szavát? Vagy inkább azt keresem, hogy mi az, amibe belekötve ellökhetem azt magamtól?

„Minden tiszta a tisztának” – mondja Pál apostol. Aki igazán keresi az Isten akaratát, az még a legváratlanabb helyeken is megtalálhatja azt. Csak az kell, hozzá, hogy azt keresse. Sokszor van, hogy egy bugyuta kis slágerből, vagy egy mesefilmből is az evangélium üzenetét hallom ki...

De ennek lehet az ellenkezője is igaz. Van, aki folyamatosan arra trenírozza magát, hogy bárkinek a szavaiból, vagy bármilyen könyvből, filmből rögtön kihallja, kiolvassa a rosszat, vagy az ördögi mérgezés rejtett üzenetét. Ha egy könyvben varázslásról van szó, akkor azt nem szabad elolvasni, ha pogány istenek szerepelnek benne, tűzre vele... Ez játéknak lehet szórakoztató, de Jézus szavaival, amit az Atyához intézett: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól” ellenkezik.

Mire hív minket az Isten? Arra, hogy keressük az ő akaratát. Nem naivan, mindenre rábólintva, minden hazugságot bekajálva, de nyitottan arra, hogy bárkin és bármin keresztül szólhasson hozzánk.

Hogyan hallhatjuk meg és különböztethetjük meg ezeket az üzeneteket attól a sok zajtól, ami körülvesz bennünket?

Nem az egyéni ízlésünk, nem az, hogy mennyire kedvünk szerint való az üzenet hordozójának a stílusa, kinézete, kora, neme stb. ami eligazít. Nem is az, hogy hány követője van. Nem is az, hogy mennyire veszem szívesen azt, amit üzen.

Két fontos szempont az, ami segít abban, hogy különbséget tudjak tenni, az Istentől jövő, és a nem tőle jövő üzenetek közt:

- Az első: Egy alapvető Szentírás-ismeret, a kijelentő Isten sok-sok eddig megszólalt üzenetének ismerete
- A második: Kész vagyok-e arra, hogy Isten akaratát kövessem, még ha nehezet kér is tőlem?